

BAŞKA TOPRAKLARDA RÜZGÂR SERT ESER

HONGGYU SON

*Damarlarımda
üvey babamın
kanını
taşıyorum*

Çeviren: Göksel Türközü

CANAN-

*Kore Savaşı'nda mücadele edip, savaştan sonra orada kalan bilge
bir Türk'ün dokunaklı hikâyesine yer veren bu roman
başucu kitabınız olmaya aday...*

HONGGYU SON

BAŞKA TOPRAKLARDA RÜZGÂR SERT ESER

*Dünya insandan oluşan dikenli bir teldir
Yeryüzünde bir saniye bile yaşasan yaralanırsın*

Hayata karşı mağlup olmuş, Kore Savaşı'nın derin izlerini
bedenlerinde ve zihinlerinde taşımaya mecbur kalmış bir neslin
yüreğinden dökülenlere kulak vermek;

Yalnızlıklarına tutunmuş, kabullendikleri yenilgilerini
tanımadıkları bir çocuğun gözlerinde yeniden yaşayan
bir grup insanın çığlıklarını duymak;

Yetimhaneden evlatlık alınan bir çocuğun kapanmayan
yaralarına tanık olmak için;

Bu romanı okumalısınız...

*Bu kitap
görünmeyenlerin
dile gelişidir...*

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI_YAYINLARI

₺15

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-201-7

9 786053 482017

internetten sipariş etki için

Canan

Başka Topraklarda Rüzgâr Sert Eser Honggyu Son

1. Baskı: Ekim 2013

ISBN: 978-605-348-201-7

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©HONGGYU SON

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla

Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 12142

Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul

Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.

Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13

Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı	: Isillam Congyukcom
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Göksel Türközü
Editör	: Rose Mary Samanoğlu
Dizgi	: Elif Yavuz
Redaksiyon	: Işıl Kocaoğlu
Son Okuma	: Sibel Çelik
Kapak	: Yasin Öksüz

CANAN-

BAŞKA TOPRAKLARDA RÜZGÂR SERT ESER HONGGYU SON

*Damarlarımda
üvey babamın
kanını
taşıyorum.*

Çeviren: Göksel Türközü

CANAN-

1

Damarlarımda üvey babamın kanı dolaşıyor.

İslamiyet'in dilimizde 'suncong' yani 'itaat' anlamına geldiğini bana öğreten kişi Hasan Amca'ydı. Hasan Amca sorulardan nefret ederdi. Bu, suratında egzama lekeleri, kafasında ise saçkıran bulunan bir oğlanın sorusuysa şayet, daha da öfkelenirdi. Fakat ben Hasan Amca'nın içten içe kendisine bir şeyler sorulmasından hoşlandığını biliyorum. Merak dolu bakışlar karşısında, o an ne yapacağım şaşırır, sanki öfkelenmiş gibi kaba saba cevap verir, sonra tekrar ağzını sımsıkı kapardı. "İslamiyet itaat anlamına gelir," derken

Hasan Amca'nın yüz ifadesinin itaatten çok uzak olduğunu söylemeye gerek var mı, bilmem.

Yamos Amca, Hasan Amca'ya "anasının karnından tek-meler atarak çıkan herif" derdi. Hasan Amca tek kelimeyle itaatten uzak biriydi. Onunla karşılaştığım ilk gün de böyleydi. Sanki sağırmış gibi davrandı. Yani hiç kimsenin lafına kulak asmazdı. Bana, tüm eklemleri hareket edebilen oyuncak bir bebekmişim gibi davranırdı. Elleri ne zaman bedenimde bir yerlere değse, çözümleyemediğim harflerle yazılmış bir kitabı okuyormuşum hissine kapılırdım.

Hasan Amca "İslam, itaat demektir," dediğinde doğal olarak Anna Teyze duymazdan gelirdi. Bazen sevecen ama genelde lanet biri olan Anna Teyze konuşmalarında, Hasan Amca ve Yamos Amca'nın yanı sıra benim de daha önce hiç duymadığım atasözlerini laf aralarına sıkıştırırdı. Şayet ben "hastır" ya da "rezil olduk" gibi sözler sarf edersem, Anna Teyze'nin bir keçininkilere benzeyen gözlerinde şimşek çakmış gibi gözyaşı belirir ve gökten düşen bir iblis görmüşçesine yaygara koparırdı. Tombiş kollarıyla beni, hamur gibi yumuşak göğsüne sıkıca bastırarak, sarmısak kokan ağzını kulağıma dayayıp ilahi sözler fısıldardı.

"Aum mani padme hum" lafı Anna Teyze'nin diline pelesenk olmuştu. Bir gün, merak dolu gözlerle, "Bu ne anlama geliyor?" diye sorduğumda yüzü kızardı ve, "Atalarımın miras kalan bir söz," dedi. "Ne anlamı olabilir ki?" diye de

ekledi. Ardından “cehalet saadettir”e benzer olduğunu tahmin ettiğim atasözlerini birer birer sıraladı. Daha sonra da siniri yatıştığından mıdır nedir, sözlerinin sonunda popoma hafifçe vurdu ve kahkahayı bastı. O kahkahaları duyunca, *bu dünyada bir insan deli olmadığı sürece Anna Teyze’den nefret edemez*, diye düşündüm.

Nice zaman sonra, “aum mani padme hum’un”, “nilüfer çiçeğindeki mücevher” anlamına geldiğini ve bunun Buda’yı işaret eden bir mantra olduğunu ona söyleme fırsatım oldu. O anda ben, Anna Teyze’nin her zamanki gibi numaradan öfkelenmiş gibi yaparak, *zaten biliyordum, bilmediğimi mi sanıyordun*, diye üste çıkmaya çalışmasını beklemiştim. Fakat Anna Teyze bu şekilde tepki vermek yerine beni yanıltarak duygusal bir ifade takınmış, küçüklüğümdeki gibi beni kucaklayarak sessizce gözyaşı dökmüştü.

“Bunu bana öğreten ilk kişi sensin yavrum.”

Hasan Amca’nın kaba saba sözlerine Anna Teyze’nin hassas bir şekilde tepki vermesinin nedeni, bu sözlerin kendini hedef aldığını düşünmesindendi. Hasan Amca, hem madden hem de manen muktedir tüm erkeklerin iki ya da üç, hatta dört kadınla evlenilebildiği bir ülkeden gelmişti. Sadece bu bile Anna Teyze’nin Hasan Amca’yı aşağılaması için yeterli bir sebepti. Anna Teyze, Hasan Amca’nın bir zampara olduğu yargısına varıp, en başından tuz serpererek bozulmaya engel olamamasına sürekli hayıflanırdı.

“Hangi dünyada yaşıyoruz ki çokeşlilikten bahsediyor-
sun! Bu insanlık mı? Fok gibi serseriler sizi.”

Anna Teyze’nin ikide bir fok benzetmesi yapmasının se-
bebi, bir gün Yamos Amca’yla beraber hayvanat bahçesine
gittiklerinde gördüğü deniz aslanlarının, aslında fok balığı ol-
duğundan nedense etkilenmiş olmasıydı. Fok balıklarının,
Hasan Amca’nın memleketindeki erkekler gibi birkaç dişi yi
idare etmesinden de etkilenmiş görünüyordu. Sonra epey bir
süre “fok kılıklı”, “fok gibi herif” benzetmelerini sık kullanır
oldu.

Anna Teyze’nin öfkelenmesi Yamos Amca’nın zararına
olurdu. Anna Teyze’ye göre Yamos Amca bir sığıntı misali
kiralık odada yaşamasına rağmen, ev sahibi gibi davranan
yüzsüz bir herifti. Anna Teyze’nin lokantasının önünde diki-
lip kafasını içeri uzatarak yarım saat hatta bir saat bile bek-
lediği olurdu ama en nihayetinde yiyecek bir şeyler koparırdı.

“Ben sadece odayı kiraya verdim sana, tam pansiyon iş-
letmiyoruz herhalde!”

Anna Teyze her seferinde bu şekilde homurdansa da
Yamos Amca’ya bedava yemek verirdi. Yamos Amca bir has-
tanenin çamaşırhanesinde çalışıyordu. Zaman bulursa cenaze
levazımatçısında da çalışırdı. Yine de her zaman açtı. Anna
Teyze, Yamos Amca’nın durumunu herkesten iyi biliyordu.

Fakat Anna Teyze’nin dükkânda telaşla koşuşturduğu
zamanlarda Yamos Amca’nın bu girişimi de başarısız olurdu.
Çünkü, kendisi bile ne yaptığını unuturdu.

“Orada dikilmiş ne yapıyorsun?”

Böyle sorunca Anna Teyze'nin aklındaki, *yemek vermi-
liyim*, düşüncesi birden kaybolurdu. Çünkü kafası karıştırdı. Sonunda Yamos Amca, Anna Teyze'nin o anki psikolojisine göre ya beleş yemek yer ya da avcunu yalardı. Yamos Amca az yağlanmış bir makine gibi takırdayarak yürürdü. Yine bir gün, öyle yürüyerek gelip sert parmaklarıyla böğrümü dürtmüştü. Bu dürtüş, Anna Teyze'ye yardım et, Hasan Amca'ya saldır, anlamına geliyordu.

“Ben de böyle bir çocuk tanıyorum. Mutluluk kilisesi rahibinin oğlunun adı da Suncong yani itaat ya, bu yüzden o da Müslüman oluyor, değil mi?”

Hasan Amca'nın kalın kaşları saçmalıyorsun, dercesine solucan gibi kıvrıldı.

Anna Teyze, Hasan Amca'nın kaşlarını oynatmasına çok keyiflenirdi. “Komedi şovu izler gibiyim,” derdi. Kim olursa olsun Anna Teyze'ye alışmadan önce onu, küçükken gelişimi durmuş bir kadın olarak görürdü. Bu yüzden kimilerine göre tek kelimeyle lanet bir kadındı o. Halbuki Anna Teyze ne kadar sevecen bir kadın! Hayatımda ondan daha lezzetli gimçi* kuran bir kadın görmedim. Kurumuş otları bile birkaç kez elden geçirir, iştah kabartan aperitifler halinde yemek masasına koyardı. Kıkırdak kemiği gibi sertleşmiş nasırlı eliyle yanan alnıma dokununca ateşim düşer, midem bulandığında ise bir dokunuşuyla rahatlardım. Caminin

* Özellikle kansere iyi geldiğine ve kolesterolü düşürdüğüne inanılan, lahana, turp, yeşil soğan ve salatalık gibi çeşitli sebzelerle yapılan yemek. (e.n.)

bulunduğu dik yokuşta düşüp dizimi yaraladığımda, Anna Teyze'nin bir *uf* demesiyle yaram hemen hemen kapanmıştı.

Birilerine iltifat etmede cimri davranan Yamos Amca, Anna Teyze'yi "Gaea gibi kadın" diye överdi. "Gaea"nın kelime anlamının "Yeryüzü Tanrıçası" olduğunu bilme ihtimali olmayan Anna Teyze ise Yamos Amca'nın rızkını, darbesi başarıyla sonuçlanmış acemi bir diktatör gibi soğukanlılıkla kesti. Yamos Amca bana, Olimpos Tapınağı'ndaki bir tanrıymışım gibi davranıp dileğini tekrarladı.

İlçe kütüphanesinden *Yunan-Roma Efsaneleri* adlı kitabı ödünç alıp Anna Teyze'ye göstermeseydim yemek krizi epey uzun sürerdi. Açlıktan ölmediği için Yamos Amca'nın minnettar olması gereken kişi, adı sanı belli olmayan bir ressamdı. Yeryüzü Tanrıçası'nı çizerken âşık mıydı bilinmez ama, Gaea'yı, Güzellik Tanrıçası Venüs'ten daha dolgun ve büyüleyici çizmişti. Anna Teyze'nin her zamanki gibi ağzı kulaklarına varmıştı. "Bu ben miyim yani? İkide bir, Gaea Gaea deyince, ben de kaltak mıdır, kevaşe midir, kimdir bu diye düşünmüştüm. Ne yani, bu ben miyim?"

Anna Teyze o sayfayı yırtıp, dükkân müşterilerinin iyi görebileceği şekilde, emniyetten dağıtılan arananlar listesinin yanına yapıştırdı. Müşteriler bir kez bakıp başlarını çevirseler de, Anna Teyze fırsat buldukça bakardı. "Buda'ya benziyorsa lafını pek çok kez duysam da, Gaea mıdır Tanrıça mıdır nedir, ona ilk kez benzetiliyorum." Hatta önlüğüyle gözyaşlarını bile sildi. Anna Teyze yerel değil de, yabancı bir tanrıçayla onurlandırılmaktan çok etkilenmişti. Gaea uzun bir süre

duvarda kaldı. Ta ki dikkatsiz müşteriler, resme gimçi çorbası sıçratıp, birileri sakal çizene kadar.

Ben de Yamos Amca'ya katılıyordum. Anna Teyze'ye Yeryüzü Tanrıçası demek abartı sayılmazdı. Anna Teyze'yi hatırlayan pek çok kişi –her ne kadar onların çoğu bu dünyadan göçmüş olsa da– o mucizevi olayı unutmadı.

Lokanta, dik bir tepeye çıkan tek şerit genişliğindeki yolun üzerindeydi. Bir gün o yolda adamlar aralarında büyük bir kavgaya tutuşmuştu. Anna Teyze'nin de sevdiği bir genç bıçakla yaralanmış, parmaklarının arasından kanlar fışkıran eliyle karnını bastırmış halde ağır ağır sürünerek dükkânın önüne ulaşmıştı. Kötü kokular sezen Anna Teyze sürgülü kapıyı şiddetle itip dışarıyı kolaçan etti. “Tuhaf bir durum, fırtına öncesi sessizlik.” O gün hava o kadar açıktı ki, tek bir bulut bile yoktu. Korkudan dışarı çıkmayıp kendi dükkânlarından, pencerelerden ya da teraslardan kavgayı seyredenler, Anna Teyze'nin genci kaldırarak dükkâna götürdüğünü görmüşlerdi. Gençten akan koyu kırmızı sıvı, taşlık yolun yüzeyinde, çakıltaşlarının arasından ilerlerken bir müddet sonra toza karışarak jel gibi pıhtılaştığında, gencin sanki hiçbir şey olmamışçasına o küçük ve beyaz, tebessüm eden yüzüyle dükkândan çıktığını da görmüşlerdi. Genç, kolunu kaldırıp Anna Teyze'nin göreceği şekilde paslanmış çeliğe benzeyen elini işe giden oğul edasıyla salladıktan sonra hızlı hızlı Mer-yem Ana Hastanesi tarafına gitmişti. Hemen acil servise giden

genç, yarım saat sonra ölmüştü.

Sonradan ben bunun bir tür uyanış durumu olduğunu sezdim. Şiddetli acı, bilincimizi ele geçirerek beyin fonksiyonlarını ortadan kaldırmış, ancak bazen de geçici olarak bilinci uyarıp her zamankinden daha keskin ve sakin bir duruma sürüklermiş. Belki de genç, bedeninin acısını unutmak için Anna Teyze'nin sesine, nefesine ve bakışlarına muhtaçtı. Gerçi böyle şeylere muhtaç olmayan biri var mıdır ki?

Hasan Amca'nın elimden tutup beni yetimhaneden çıkaracağı sıralar korkuyla cebelleşiyordum. Genelde insanların korkularını yenmek için başvurdukları şiddete ben de başvururdum. Şiddet gösterebileceğim yegâne varlık yine kendimden başkası değildi. İnsanın insanı başkaları aracılığıyla değil de kendi benliğiyle öğrendiğini düşünürdüm. Çünkü doğumdan ölümüne kadar yanımdan hiç ayrılmayan yine sadece benim. Dahası uyurken bile kendimden ayrılmam. Günün yirmi dört saati kendimle yaşamak zorundayım. Acı verici. Acı arttıkça kendi benliğime daha da eziyet etmek istedim. Sinirlenince birkaç gün uyumazdım. Gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi ağrısa, gözümün önündeki nesneler ayırt edilemeyecek kadar puslansa da sabrederdim. Kendimi affedemediğim zamanlarda aç kalırdım. Aç bıraktığım benle, aç kalmaktan başka çaresi olmayan bir diğer beni birbirinden ayırarak. Aç halimi gözlemleyip anladım ki, açlık artık bana acı vermiyordu. Bu yüzden açlığı, acı listemden azat ettim. İşte Hasan Amca bu sıralarda karşıma çıkmıştı.

Artık biliyorum. Anna Teyze'yle ilk karşılaştığım, haya nedir bilmeyen Belçika'daki Manneken Pis –İşeyen Çocuk– Heykeli gibi beni çırılçıplak soyduğu gün Anna Teyze'nin nasıl bir ruh halinde olduğunu... Hasan Amca, Anna Teyze'den beni yıkamasını rica etmişti. Mutfığa bağlı arka kapıdan çıkınca Anna Teyze'nin soğan ve patates soyup, yeşil soğan ve balıkları elden geçirdiği bir çeşme vardı. Anna Teyze'nin sıcak suyla doldurduğu plastik leğene oturdum. Vücudum kızardı, derim bir kat kabardı. Eline keseyi takmış halde karşıma çıkan Anna Teyze, çıplak vücudumun önünde derin bir iç çekti. Ve vücudumdaki yarayı –ki bunun hakkında bana kimse bir şey anlatmamıştı– dikkatlice okşadı.

Anna Teyze kendi vücudunda da yaralar olduğundan bahsetti. Benim acımı tamamıyla anlıyormuş gibi davranmasını yadırgamıştım ama yine de sessizce Anna Teyze'nin içini dökmesini dinledim. Anna Teyze, “İkiden fazla erkekle görüşürsen böyle yaraların oluşması doğaldır,” dedi. Neden diye sorduğumda, “Erkekler kadınlara acı vermedikçe bir gün bile rahat edemeyen mahluklardır,” dedi ve benim de erkek olduğumu yeni fark etmiş gibi kısa bir an korkunç gözlerle bana dik dik baktı.

Anna Teyze biraz tez canlı biri olduğundan *tencere gibi kadın* derlerdi ona. Güya tencere çabuk ısındığından sabırsız insanlar için nedense tencere gibi derler. Öte yandan güveç ise geç ısındığından sabır taşı insanlara da *güveç gibi* derler. Aslında birilerinin başkaları hakkında hüküm verirken, ten-

cereye ya da güvece benzetmeleri sinir bozucudur. Genel intibanın aksine, tencere gibi denildiğinde hiç de tamamen işe yaramaz biri demek değildir.

Sağ kolumun altında dirseğimin hemen hemen yarısını kaplayan bir yara var. Bu yara kumda ilerlerken sırtına güneş ışığı vurmuş bir solucana benziyor. Anna Teyze, “Belli ki sıcak tencereye değmişsin,” demişti. Bedenimdeki yaraların nasıl oluştuğunu bilmiyorum. Gerçi birkaçını hatırlıyorum. Sol alt baldırımındaki yara, kayıtlara göre gittiğim üçüncü yetimhaneden bana hatıra kaldı. Yağmur mevsimiydi. Tuvaletin dış duvarı temelden çökerek üç metre kadar yıkılmış, çatlayan kısımlar bloklar halinde devrilmişti. Ve o kadarcık bir dış dünya sanki bir tufan gibi yetimhaneye dolmuştu. Bir şeyleri aklında tutabilme yetisine sahip olmadan, küçük yaşta yetimhaneye atıldıkları için, ne zamandan beri yetimhanede yaşadığını bilen tek tüktü. Atılmak ifadesini ayda bir yardım malzemeleri yüklü kamyonla gelen kamyoncudan öğrenmiştim. Pirinç, un, şeker gibi malzemeleri kamyonlardan her indirildiğinde, “Ana babaları bu veletleri buraya atıp...” lafını sık sık kullanırdı. Velet sözcüğünün nedense bizi kastettiğini hissetmiştim.

Ben de aynıydım. Geçmişimi hatırlamak için fırlattığım taşlar yetimhane duvarından öteye geçmiyordu. Orası benim tüm dünyamdı. Her ne kadar yetimhaneden önce bir dünyada yaşadığımı söylesem de bu, bana hipnoz gibi bir şey yapıl-

madıkça asla hatırlayamayacağım, derinlere gömülmüş bir geçmişti sadece. Yağmur dindikten sonra yıkılan duvarın gözler önüne serdiği, şimdiye kadar bir kez bile dahil olmadığım o dış dünya beni ürpertmişti. Öyle matah bir manzara değildi. Sıradan bir görüntüydü. Fakat o duvarın ötesinde de bir dünyanın var olduğunu; o duvarın bu köşeli dünyanın uçurumu olmadığını anlamış oldum. Hiç kimse yetimhane-deki kapılardan daha büyük bu kapıdan dış dünyaya çıkmaya yeltenmedi bile. Bir duvarla çevrili, izole edilmiş, savunmasız bir durumdayken, yıkılan bloklara basarak beni neyin beklediğini bilmediğim, önümde açılan o dünyaya doğru ilerledim. Arkamdan çılgınlıklar duyuldu, ardından pamuk ipliğine bağlı koca bir blok kütlesi üzerime devrildi. İşte o gün baldırımdan yaralanmıştım. Yaranın verdiği acı değil de, gizemli kapı açılmışken dışarıya bir adım bile atamamış olmam canımı acıtmıştı.

Hasan Amca'yı ilk gördüğümde yurtdışına evlatlık verildiğimi sandım. Dürüst olmak gerekirse korktum da. Hasan Amca'nın ardı sıra yürürken kafamda hep kaçma fikri vardı. Elbette o zamanlardaki ben bile cebimde tek kuruş olmadan yabancı bir dünyaya açılacak kadar aptal değildim. Üçüncü gittiğim yetimhanenin duvarı yıkıldığında oluşan koca kapıdan kaçıp gidememezdin, kaçmanın bir işe yaramayacağını bildiğim içindi belki.

Kaçıp, daha sonra yakalanarak geri getirilen çocukların

anlattıkları hikâyeler hiç de iç açıcı değildi. Zorla kanı alınmış çocuklar vardı, dilenmeye zorlanmış çocuklar da. Elle tutulur bir zanaat öğrenmiş tek bir çocuk bile yoktu. Öğrenilen zanaatlar; ayakkabı boyama, temizlik, hırsızlık gibi birinden öğrenilmese de yapılabilecek şeylerdi.

Yurtdışına evlatlık verilmektense böyle yaşamayı tercih ederiz, derlerdi. Yurtdışına gidince, evlatlık verildiğiniz ailenin ölümcül hastalığa yakalanmış çocuğuna kalp, ciğer, böbrek gibi organlarınızı feda etmek zorunda kalabilirsiniz, derlerdi. Gerçek payı da vardı. Küçük ve fakir ülkelerdeki yetimleri götürüp de ne yapacaklar Allah aşkına! Tabii eğer kaynatıp, kızartıp, kavurup yemeyeceklerse. Rüyamda tüm organlarımın teker teker çıkartılıp bedenimin balon gibi söndüğünü gördüm.

Hasan Amca'nın güçlü kolları elbet bir gün benim sonum olacak, diye düşündüm. Sonraları Hasan Amca şöyle demişti:

“Kader aleni suçludur.”

Kahretsin, bu tarz konuşma “Susabancanğ (Baş Dedektif)” denilen bir dizi yüzünden. Kader, çevremizde dolanarak sinsice bizi tuzağına çekmeye çalışan bir mahluktur. Bu mahluğ tanıyoruz diye gaflete düştüğümüz an, kader o anı fırsat bilerek ilk ve son bir darbeye basitçe sonumuzu getirir. “İşte evlat, bu yüzden senin tecrübe edemeyeceğin kader yoktur. Doğduğunda –Tanrım, bu zavallı çocuğu esirge– kaderinle birlikte doğdun sen de.” Evlatlık verildiğim gün gaflete düştüğüm için kader beni alt etmeyi başarmıştı. Diğer çocuklar

gibi yabancı biri gelince saklanmalıydım. Fakat Hasan Amca'yı gördüğüm halde kaderimin nasıl şekilleneceğini bilmeden, uçsuz bucaksız arazide tek başına açmış bir kır çiçeği gibi durmaktaydım.

Hasan Amca'nın beni götürdüğü yer, o zamana kadar çemberinden geçtiğim yetimhane, koruma bürosu ve kiliseden farklıydı. Labirent gibi sokakların ayrılarak birleştiği, eski, sefil, tepelik bir mahalleydi. Enteresan bir şekilde hiç kimseyle karşılaşmamıştık. Sakin bir gün ortasıydı. Güneş etrafı kavuruyordu fakat biz gölgeden yürüyorduk. Bir yerlerden ufaklıkların kahkahası duyuluyordu. Hemen ardından, sokağın bittiği yere bağlanan dik merdivenin üstündeki yolun köşesinde çocuklar görüldü. Üzerlerindeki şort ve tişörtler aynıydı. Aynı olmanın ötesinde sanki bir çocuğun birkaç kopyası bir araya gelmiş hissi veriyordu. Ufaklıklar Hasan Amca'ya doğru tükürüp, el kol hareketleriyle küfrederek ortaya çıktıkları gibi anında kayboldular.

Bu hareketlerin bu mahallenin geleneği, çocuklar arasında geçerli olan müşterek jargon gibi bir şey olduğunu düşünmüştüm. Ancak, çocukların ağzından çıkan sözcüklerden sadece "Türk Hamamı" sözünü garipsemiştim.

Yokuş çıkarken bir müddet dinlendik. Arkamı dönüp baktığımda tırmandığım yol uzak mı uzak görünmüştü. Yokuşu, tek şeritli yolu takip ederek de çıkabilirdik ancak Hasan Amca kestirme yolu seçmişti. Beni Çin tarzı mı Japon tarzı

mı çözemediğim, içerisinde ahşap masa ve sandalyenin olduğu, zemini çimento bir yere soktu. Burası, iki katlı müstakil bir evin birinci katıydı.

Sandalyeye oturup etrafı gözlemledim. Fayans ya da duvar kâğıdı olmayan çıplak duvar içimi ürpertmişti. Bir duvarda mutfak tezgâhı, onun üstünde iki katlı raf vardı. Rafta hiç görmediğim desenli tabaklar düzenle dizilmişti. Giriş kapısının karşı duvarındaki seyrek kumaştan dokunmuş perde, ahşap pencereyi kapatıyordu ve aralardan içeriye makarna çubuğu gibi güneş ışığı sızıyordu. Burası benim bu zamana kadar yaşadığım yerlerden farklıydı. En büyük fark ise, devlet başkanının resminin olmamasıydı. Nereye giderseniz gidin aynı resim mutlaka insanların en iyi görebileceği bir yere asılırdı. En azından burada devlet başkanının öyle hoş karşılanan biri olmadığını anlayabilmiştim.

Bir yerlerden bir ses geldi. Ritmik jimnastikçilerin kurdelesini çağrıştıran bir sestti. Gerçi, ondan daha ıssız ve kasvetliydi. Hem bir şeylere aşırı özlem duyuyor, hem de birilerinden yakınıyormuş gibiydi. Sesin nereden geldiğini anlamak için başımı oraya buraya çevirince Hasan Amca şöyle dedi. “Müezzin. İbadet vaktinin geldiğini bildiriyor.”

Duvarın köşesinde rulo halinde duran ve ibadet ederken kullanılan seccadeyi yere serdi. Ayakkabılarını çıkarıp üzerine bastı. Ortalığa ekşimsi bir ayak kokusu yayıldı. Bir ayının bile o hareketleri yapması ondan daha komik olamazdı.